

Arrest

nr. 144 176 van 27 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve
Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid van 22 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de repliekmemoërie.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN ELST, die loco advocaat H. VAN DEN NIEUWENHOF verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 22 november 2010 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die steunt op de volgende redengeving:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De door betrokkene voorgelegde stukken met name een Belgisch Rijbewijs en een SIS-kaart kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijn identiteitsdocumenten. Een rijbewijs toont aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Dit kan enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart (Omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b)). Daarenboven dient gesteld dat het gaat om een Belgisch rijbewijs dat afgeleverd werd door de gemeente op basis van de door betrokkene verstrekte identiteitsgegevens. Ook wat betreft de SIS-kaart dient gesteld dat het gaat om een document dat is afgeleverd op basis van de door betrokkene verstrekte gegevens.

Betrokkene toont verder niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, met name dat betrokkene zijn identiteitsdocumenten door zijn plotse vertrek in 1998 niet langer voorhanden zouden zijn zonder hiervoor afdoende bewijs te leveren, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Hij voert aan dat hij in België verblijft sedert 1998 en verschillende verblijfsprocedures voerde. Tijdens zijn voorgaande aanvragen werd de identiteit nooit negatief beoordeeld. Verzoeker is dan ook van mening dat doordat na 11 jaar voor het eerst aan zijn identiteit wordt getwijfeld, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel zijn geschonden.

2.1.2. Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

–de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

–de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

Verzoeker betwist niet dat hij geen identiteitsdocument zoals voorzien bij artikel 9bis, §1, lid 1 heeft neergelegd. Evenmin blijkt dat hij de onmogelijkheid om een dergelijk stuk bij te brengen heeft aangevoerd. Uit artikel 9bis §1, lid 2 van de vreemdelingenwet blijkt dat de bewijslast omtrent de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te bekomen, bij de aanvrager ligt. Bovendien blijkt niet dat verzoeker in het verleden reeds een aanvraag op grond van het huidige artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Het feit dat hij in het verleden een asielaanvraag heeft ingediend en een regularisatieaanvraag onder de gelding van het vroegere artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet, volstaat niet om vast te stellen dat de verwerende partij reeds een standpunt zou hebben ingenomen omtrent de documentaire identiteitsvoorwaarde van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvragen werden immers ingediend vóór de inwerkingtreding van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het voorgelegde rijbewijs wordt in de bestreden beslissing toegelicht dat het rijbewijs aantoont dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar niet aantoont, dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft; dit kan enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart en dat het werd afgeleverd op basis van de door de betrokkene verstrekte identiteitsgegevens. Wat betreft de SIS-kaart wordt hetzelfde gesteld. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij erop mocht vertrouwen dat het rijbewijs en de SIS-kaart zouden volstaan om zijn identiteit te bewijzen.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: bestaande bestuurlijke vergissing, ten gevolge van een beslissing het verlenen van het voordeel aan een burger en de afwezigheid van gewichtige redenen wordt er geen voordeel terug te vorderen. Er blijkt geenszins dat aan deze voorwaarden is voldaan. Ten overvloede ziet de Raad niet hoe de toepassing van de wet bepaalde ontvankelijkheidsvoorwaarden buiten beschouwing zouden moeten worden gelaten door de toepassing van het vertrouwensbeginsel. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het bestuur ooit te kennen zou hebben gegeven dat hij zou zijn vrijgesteld van de documentaire identiteitsvoorwaarden van artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet. Om dezelfde reden blijkt ook geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel te kunnen worden vastgesteld. Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het recht van verdediging. Verzoeker voert aan dat in drie eerdere verblijfsprocedures positieve beoordelingen van de ontvankelijkheid plaatsvonden, zodat in redelijkheid kon worden geoordeeld dat aan de documentaire identiteitsvoorwaarde zou zijn voldaan. Verzoeker meent dan ook dat hij moest worden gehoord om zijn standpunt uiteen te zetten. Hij voert verder aan dat hij in het bezit is gekomen van enkele kopieën van identiteitsdocumenten uit het land van oorsprong. Hij legt een kopie van een uittreksel uit de geboorteakte neer, een getuigschrift als burger van Servische nationaliteit alsmede zijn origineel paspoort.

2.2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat in het kader van een verblijfsrecht dat door de betrokkene wordt aangevraagd, de rechten van verdediging niet van toepassing zijn. In het kader van een verblijfsrecht dat wordt aangevraagd, komt het de aanvrager toe om aan te tonen dat hij voldoet aan de bij wet voorgeschreven voorwaarden om het gevraagde verblijfsvoordeel te verwerven. Het bestuur is er niet toe gehouden, zo het van oordeel is dat niet aan alle voorwaarden werd voldaan, om de voorgenomen weigeringsmotieven aan de betrokkene kenbaar te maken teneinde deze laatste toe te laten een standpunt te formuleren. Aan de voorwaarden van de identiteitsdocumenten dient te worden voldaan op het ogenblik van indienen van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). Het is dan ook niet nodig in het kader van de ingediende verblijfsaanvraag verzoeker nogmaals te horen indien de voorgelegde stavingstukken ter ondersteuning van zijn aanvraag door het bestuur niet toereikend worden geacht.

In de mate verzoeker aanvoert dat hij in het verleden reeds drie aanvragen om machtiging tot verblijf heeft ingediend, die wel ontvankelijk werden bevonden, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker een asielaanvraag indiende op 15 december 1998, een aanvraag op basis van het toenmalige artikel 9, lid 3 van de vreemdelingenwet indiende op 2 oktober 2003 en op 31 oktober 2006 een aanvraag deed om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Geen van deze procedures hielden destijds in dat verzoeker zijn identiteit diende te attesteren op een manier die gelijkaardig zou zijn aan het huidige artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet, zodat verzoeker niet kan worden bijgetreden waar hij stelt dat de verwerende partij zich reeds over zijn identiteit zou hebben uitgesproken. Verzoekers beweringen missen dan ook feitelijke grondslag.

Waar verzoeker aanvoert dat hij thans wel beschikt over bijkomende stukken, waaronder zijn origineel paspoort, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld op basis van de stukken die voorlagen op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd.

Het middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij verwijst naar hetgeen niet werd aangevoerd in het kader van zijn eerste en tweede middel, waarbij hij aanvoert dat de overheid rekening diende te houden met haar eerdere beoordelingen omtrent de ontvankelijkheid van vroegere aanvragen door dezelfde persoon.

2.3.2. Zoals hoger reeds werd uiteengezet blijkt uit het administratief dossier op geen enkele wijze dat in het kader van eerdere verblijfsprocedures reeds standpunt werd ingenomen omtrent de documentaire

ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet. Zoals hoger reeds werd gesteld, komt het verzoeker toe zijn identiteit te bewijzen overeenkomstig artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet. In dit verband wijst de Raad erop dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op het bestuur evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. De vreemdeling moet, om een recht op verblijf erkend te zien, ten gepaste tijde de nodige documenten aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijk voorziene voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182 450). Het middel is ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst erop dat hij met zijn vrouw en vier kinderen verblijft in België. Hen werd het statuut van subsidiaire bescherming toegekend en zij zijn sedert 30 maart 2007 in het bezit van een verblijfskaart voor onbepaalde duur.

2.4.2. De Raad merkt op dat de thans bestreden beslissing enkel een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag om verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft. Aangezien deze aanvraag werd geweigerd omdat aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet werd voldaan, werd in deze beslissing op generlei wijze standpunt ingenomen met betrekking tot verzoekers recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel maar statueert enkel over de ontvankelijkheid van een door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing houdt dan ook geen inmenging in op verzoekers gezinsleven.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT